

Олена Маляренко – молода поетка, майбутній педагог-словесник. Навчається на 3 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, член літературно-мистецького об'єднання "Заспів". Захоплюється читанням: пріоритети – український модернізм і постмодернізм, поміж улюблених авторів – Іван Багряний та Юрій Андрухович. Високо цінує сучасне українське музичне мистецтво, зокрема контркультурне.

* * *

Я сьогодні з тобою хочу погратися,
Можливо, це буде навіть егоїстично.
Я тебе посаджу за залізними ґратами,
А потім примушу танцювати пластично.

Я вестиму тебе непрохідними хащами
І покину десь на дорогах зі звірами,
І врятую тебе – дикуном-прапращуром
Із тату дивовижним найпершої віри.

Я наївно захоплена хмільними іграми.
Ти смієшся: хто ким забавляється знову?
Духівник і наглядач – дві постаті зібрані
Ув одному і вічному, вільному – СЛОВІ.

* * *

Подорожуючи на захід старим автобусом,
Я роздивляюсь крізь шибку ліси і села,
Що назви мають так само дивні –
Гореничі, Видумка чи Весела.

Там з-під доріг немов виринають
Хати, церкви і старі артілі.
Де ще орють плугом, запряженим кіньми,
Люди із слідами сонця на тілі.

І коли вже почне за вікном сутеніти,
І в ритм серця ввіллється шум автобуса –
Край доріг зацвітуть каплицями квіти,
Повертаючи знову кульку глобуса.

І на пам'ять про захід, про дивні містерії
Від прадавніх мольфарів і їхніх коханок
Ми з тобою в старих-престарих
наплічниках
Привеземо з собою додому ранок.

* * *

Розфарбовує двогранність
Напівдумку в світлі тіні...
Ти береш гітару в руки –
Й виснеш знов на волосині.

І втамує біль твій пісня
В нетривкому переході
В сон земний із потойбіччя,
Із безумства у свободу.

Ти стоятимеш на сцені,
Де твій крик – витками болю –
Зі словами – крізь легені –
Виривається на волю.

А душа хотіла вище,
Та стекла по свіжій рані –
Важко так на попелищі
Знов знаходитись на грані.

ЗЛИВА

Небо набрякло і скоро розірветься
У блискавки й грім.
Ще трохи, вже скоро, і Всесвіт зійдеться –
І зникне вогонь і дим.

Напруга струн раптом не витрима –
Бризки думок.
І за одну мить в обважнілих краплях
Твій дизельний потяг розмок.

Стукіт. Час. Пересічна коля.
Повноводдя. Поля і ліс.
І гримить дощова симфонія,
І регоче річковий біс.

Пил. Дороги. Порожня станція
І зупинка лише на крок,
Де дощі переливами танцю
Змиють сотні мільйонів зірок.

Там ти зійдеш, а я залишуся
Між смертей і народжень дива,
Де за вікнами потягу – в Вічність –
Починалася наша ЗЛИВА.

БІЛЯ АЛЬТАНКИ

Оце так Місяць!
 Неначе затемнення!
 Чи, може, не темно?
 А може, вже трохи?
 Іду і крокую,
 І чую – пороги,
 І збиті машинами
 Їх шини-ноги!
 І щастя – нещастя,
 І віра – невіра –
 Неначе “Кобзар”
 У руках бузувіра!
 І небо – не небо –
 Вчепилось – і висить,
 А я посміхаюсь –
 Й дивлюся на Місяць!

МОЄ МІСТО

Я врешті починаю любити місто,
 У якому прожила понад дванадцять років.
 Хоч комусь тут одразу стане затісно,
 Лиш почує зоддалік відлуння кроків –

Твоїх, моїх, нерозчищених вулиць,
 Гопів у сквері за поворотом,
 Де, вдихаючи зиму тутешніх околиць,
 Ти стоїш із затисненим рукою ротом.

А я люблю, як димляться труби
 Похмар’ям азоту, а чи, може, клею,
 Тому я, без страху розкинувши руки,
 Впаду в обійми річкового глею.

Я буду пірнати в зелінні Дніпрям
 І з раками, задки, ходитиму в гості,
 Я вирощу зябра на стінках гортані,
 Щоб чути, що кажуть затоплені кості...

Я вдивляюсь у кожного, й мені стає дивно –
 Під тілом м’яким механічні машини,
 А там, де на дотик зелене повітря,
 У мутанта залишилось серце людини.

* * *

Холодне ночі повітря,
 Мов начерк мого листа.
 Я жовтень вдихаю із вітром.
 Сутінки. Відблиск хреста.

Злізли із неба спомини –
 Так в цій душі ведеться,
 Стежкою тихо крадеться
 Пес Вечірнього Гомону.

Вагітною ходить Мрія:
 Казка ще не народилася,

І Осінь туманом укриє
 Усе, що мені приснилося.

* * *

Н. Петрик

Усе вирішиться завтра,
 Хтось сказав, що до всього потрібно
дорости,
 То, можливо, я ще не доросла до віри?
 То, можливо, тому я всього боюся
 І ховаюся по абстрагованих куточках
моєї дикої свідомості?

Боюся всього: світла, спалаху,
погляду, слова,
 Темряви, шепоту, тіні, тиші...

Але я точно знаю, що все вирішиться
завтра,

Тому я ховаю всі свої страхи,
 І сідаю працювати.
 Бог у своїй вірі повертається до мене,
 І я дякую тобі за те, що ти навчила мене
любити його,

І мою маму...

* * *

Випікають очі
 Солоні. Долоні,
 Скроні болять.
 Тремтить свідомість.
 Щастя?
 Натомість – бруд,
 Зібраний з отрут
 Гримучих змій.
 Повій по одній
 Ведуть кудись,
 Вони зникають.
 Не дай, Боже,
 І я так зникну колись.

* * *

Осіння ніч, вона така осіння!
 А в мене блима білий вогник у вікні.
 Ледь п’яний Вересень луза сире насіння,
 А шкаралупки дивні сипляться мені.

Носатий Місяць (з носом от-та-кен-ним!)
 Десь взявсь і ходить, заглядає у хатки,
 А Осінь, фарбами і пензлем,
 Малює людям пальта і шапки.

У мене ж нині дивовижний настрій,
 Хтось каже: “Біс приходить на вікно”.
 Але – в моїх долонях трохи щастя...
 Тумани. Восьмий поверх. Хо-ло-дно.

